

Over et tiår udviklede han sig til dansk handicapidræts skarpe, til slut skarpeste, vinderprofil og mest fremtrædende ambassadør. Men efter Athen og sin dobbelte OL-bronze i femkamp og kuglestød lagde René Nielsen de ambitiøse jagter på metal og ydre anerkendelse frivilligt bag sig.

KAPITLER AF EN JERNMAND

Tekst Steen Uno
Foto Preben B. Søborg

På den konto skal projekt "Ironman Hawaii 2008", som han indledte i sommer, nemlig især læses som den 38-årige Roskildejernmands afsluttende eksamen for han for alvor gør sin entre som coach i sports- og management-verdenen.

Det samme skal selvbiografien "Halv mand – helt menneske", som manden bag titlen for få uger siden bragte i spil fra Gyldendal.

I de undervejs sjæledybt vinklede kapitler af sit liv blotlægger René Nielsen, hvordan han med håndbolden som løftestang gradvis klarede at hæve sig over sin problemfyldte barndom og puberteten, og hvordan han var tæt på at nå stjernerne, da skæbnen pludselig slog kontra en aften i 1991 på Ringsted Station.

- Min bog er blevet fortolket som nødvendig personlig terapi, og selv-

følgelig havde jeg da mange forskellige motiver til at skrive den, da jeg pludselig fik chancen foræret.

Men faktisk er "Halv mand – helt menneske" blevet til med et langt mere jordnært og praktisk afsæt. Under mine mange foredrag og coaching-kurser rundt i sportsverdenen, erhvervslivet og andre steder opdagede jeg nemlig, at jeg manglede en bog som basis og "blåt stempel".

De kendte danske coaches – B.S. Christiansen, Arne Nielson med flere – har alle haft stor succes med at klæde sig på med en fin bog og bruge den som anerkendt fokuspunkt.

Og jeg håber da også, at min bog kan medvirke til, at jeg fremover vil blive taget endnu mere alvorlig som professionel coach. Det er nemlig under den titel, jeg håber at finde min fremtidige boldgade.

Men før du kan kvalificere dig til at opnå folks tillid til dine evner og potentiale, skal de naturligvis først kende og acceptere dig. Netop den ting var først som sidst grunden til, at jeg nu også kan kalde mig forfatter, understreger René Nielsen med et smil.

Vinderpsyke

Det er en i dag glemt russisk håndboldspiller ved navn Kazakevitz, der i de tidlige 80'ere lagde kimen til René Nielsens ukuelige og senere så topprofessionelle vinderpsyke.

En spinkel, elegant venstrewing, som i statur og med sin fabelagtig tekniske ekvilibrisme uvilkårligt skilte sig ud fra det mastodonte Sovjet-landshold.

- Den russer blev bare mit helt store idol! Når de andre var gået

- JEG VIL KOLOSSALT GERNE
OGSÅ VÆRE MED TIL AT
HJÆLPE FREMTIDENS NYE
TALENTER TIL TOPS MED
MINE EGNE ERFARINGER
OG KOMPETENCER

hjem, kunne jeg stå i timevis nede i hallen og øve mig på de utrolige tryllekunstner og skæve vinkler, som den unge russer mestrerede med sin bold.

I forvejen havde jeg alle vigtige redskaber på plads: Mønstrede stor personlig disciplin, var loyal over for fællesskabet, kunne bære et ansvar, tage mod kritik og den slags.

Men jeg opdagede, at jeg kunne stjæle vigtig opmærksomhed og afgørende marginaler ved at brillere med bolden på en måde, som jeg var alene om at ku'. Jeg ville jo være professionel håndboldspiller, kun det. Det var jeg også blevet – i Tyskland eller Spanien ..."

- Og uden ulykken forlængst stået herhjemme igen?

- Ja, muligvis på et ledertrin og havde coachet en af tidens store

klubber, men det kan jeg jo sagtens nå endnu. Det er under alle omstændigheder den retning, som jeg styrer målrettet efter nu.

Jeg siger ikke, at det bliver håndbold, eller at det bliver "Superliga" lige fra starten af, slet ikke. Ingen går jo sådan bare ind af døren til FCK eller Brøndby og siger: Hallo, her vil jeg morderlig gerne lege med.

Nej, den slags toppositioner i sportens verden, i erhvervslivets og så videre er jo noget, som man må forsøge at kvalificere sig til – som man henad vejen må prøve at nærme sig med små skridt og så se, om ens personlige potentiale samt heldet måske en dag skulle slå til.

For resten har jeg da et tilbud liggende om at gå ind i en fodboldklub med divisionsstatus på et egnet niveau, der taler til mig."

Coaching er fremtiden

Det er fem år siden, at den susende travle energimotor, men også nærværende og omsorgsfulde familiefar med ét sansede, at han definitivt var tilbage i eliteidrætsverdenen – nu blot i handicappet skal.

- Det skete, da jeg kørte op på sejrsskamlen i Sydney for at få overrakt guldmedaljen for mit vinderkast i spyd. Præcis dér gik det op for mig, at jeg nu var 100 procent tilbage i min gamle verden, dén for Ringsted.

- Men som du ikke desto mindre valgte at tjekke ud af efter Athen?

- Atletikken havde efterhånden fyldt mig op til halsen. Jeg havde haft en pragtfuld tid, vundet mange små og store sejre samt fine medaljer.

Men i det daglige kan atletik-, ja måske sportsverdenen i det hele taget, tit godt føles som et lovlig lukket

- JEG HAVDE NÅET, HVAD JEG VILLE, OG HVAD JEG HAVDE STRÆBT EFTER. SÅ ALLEREDE LANG TID FORINDEN VAR JEG HELT PÅ DET RENE MED, AT ATHEN SKULLE VÆRE MIN ENDESTATION

kredsløb med megen machohørm og meget hulemandssprog, selvoptaget og begrænset udsyn.

Jeg havde nået, hvad jeg ville, og hvad jeg havde stræbt efter. Så allerede lang tid forinden var jeg helt på det rene med, at Athen skulle være min endestation som medalje-jagende eliteidrætsmand.

- Ikke noget du havde skiltet med?

- Næh, helt bevidst ikke. For få uger forinden havde Camilla Martin jo vist, hvordan man absolut ikke bør lukke ned for en meget stor idrætskarriere. I helt et år havde hun skiltet med, at Athen-OL skulle være hendes karriere-punktum. Fra da af satte hun sin mentale tænding på standby og var derfor logisk nok ikke længere i stand til at komme over selv mindre forhindringer og grænser. Der svigtede coachingen ganske fatalt.

På samme måde som når en Joachim B. Olsen et helt år efter sin flotte bronze-præstation i Athen, totalt fejler VM, fordi han i døgnene op til kampdagen stadigvæk ikke kan sove, kaster op og så videre. Her burde han virkelig kalde en god kompetent rådgiver ind og møblere om.

Jeg føler mig overbevist om, at det er på stadig skarpere individuel coaching, at de store kampe og medaljer, de afgørende marginaler i den overste eliteidræt, i de næste mange år frem for alvor vil blive vundet. Se blot, hvordan B.S. har fået sin samling af per definition "rabiate" cykelryttere til at rejse sig som hold og skabe store resultater sammen.

Jeg vil kolossalt gerne også være med til at hjælpe fremtidens nye talenter til tops med mine egne erfaringer og kompetencer – altså dem med de rigtige vinderattituder og nødvendige mentalitet vel at mærke.

Mr. Handicapidræt

René Nielsen stillede tidligere på måneden op til DIF og Team Danmarks aktivkomité, uden dog at blive valgt ind.

Den hyperaktive elitesportsmand, foredragsholder, Master-studerende m.v. præsenterer midt i november sin biografi på bogmessen i Forum og indleder samtidig træningen og nedtællingen til sit kæmpestore Ironman-projekt, bl.a. med mental coach fra jægersoldater.

Alligevel erklærer Roskildes egen Jernmand sig parat til at påtage sig mange af de repræsentative opgaver, som han ikke tidligere følte tid og plads til.

- Jeg føler det helt klart som et riderslag, hver eneste gang Team Danmark, Dansk Handicap Idræt eller andre beder mig om at stille op for at fortælle om mine mange erfaringer, oplevelser og små som store sejre.

På et tidspunkt fornemmede jeg lidt fnidder i krogen i mit forbund, men sådan er det vel tit, når man som kendt sportsmand skal forsøge at fordele sol og vinde lige mellem egne og forbundets sponsorer.

- Bør du overhovedet søges under rubrikken handicapidræt?

- Den gamle diskussion, men jo! Heller ikke ude på Ironman'en vil jeg nogensinde have en kinamands chance for at måle mig med mine konkurrenter uden handicap.

Selv om handicapidrætten måske tit kan forekomme at være en meget stor og blandet størrelse, så ved jeg i dag, hvor meget det betyder, at de bedste bliver inden for folden og er med til at tegne og vise mulighederne for de mange, der for det meste kun kan drømme om dem.

Jeg kan ikke opfordre dansk handicapidræt stærkt nok til at bruge min bog offensivt over for sine sponsorer og som afsæt til nye sponsorer, der kan støtte alle fremtidens små og store handicappede vindere.

Jeg er jo til syvende og sidst blot et lille menneske blandt mange, der også forsøger at give mine erfaringer videre – that's it ..."

JEG FØLER MIG OVERBEVIST OM, AT DET ER PÅ STADIG SKARPERE INDIVIDUEL COACHING, AT DE STORE KAMPE I DEN ØVERSTE ELITEIDRÆT FOR ALVOR VIL BLIVE VUNDET.

